

Nr 90.

Av herr **Carlsson-Frosterud**, i anledning av Kungl. Maj:ts
förslag i fråga om tillbyggnad av länsresidenset i Karl-
stad.

Under sjätte huvudtiteln i årets statsverksproposition har Kungl. Maj:t äskat ett anslag av sammanlagt 300,000 kr. för tillbyggnad av länsresidenset i Karlstad, av vilket belopp 200,000 kr. föreslagits att utgå redan under innevarande år och återstoden under 1922.

En utvidgning av den värmländska länsstyrelsens lokaler är trängande nödvändig. Det synes mig endast, att denna utvidgning borde kunna vinnas på ett annat sätt, som bättre tillgodoser olika krav.

I Kungl. Maj:ts redogörelse för ärendets föregående behandling omnämnes ett tidigare förslag, som gick ut på en ny tredje våning i länsresidenset, avsedd till bostad för landshövdingen, medan den av honom nu bebodda andra våningen skulle upplåtits till lokal för landskansliet. Detta förslag har uppgivits såsom allt för dyrbart. Det torde dock vara förtjänt av uppmärksamhet och prövning, om det reduceras därhän, att residensets andra våning inredes för kansliets behov, medan landshövdingens bostadsbehov tillgodoses genom en lämplig hyresersättning.

En sådan lösning av lokalutvidgningsfrågan skulle medföra väsentliga fördelar.

Först och främst skulle den vida bättre tillgodose såväl landskansliets som lantmäterikontorets lokalbehov än den av Kungl. Maj:t föreslagna flygeltillbyggnaden. Veterligen är detta så väl de båda verkens mening som den arkitekts uppfattning, vilken utarbetat det nu framlagda förslaget, och helt visst skulle alla tre uttalat sig för det förslag jag här förordar, om de inte känt sig bundna av förutsättningen att landshövdingens bostadsförhållanden skulle lämnas orubbade. Det kan nog sanningsenligt sägas, att den i statsverkspropositionen valda utvägen för lokalutvidgningen är en nödfallsutväg, som godtagits därför att ingenting annat syntes återstå. Bland menliga biverkningar som skulle följa med den må framhållas, att den gamla centrala ingången till länsstyrelsen från residenstorget framdeles endast skulle komma till användning för landskontoret, medan för landskansliet måste öppnas en ny ingång från den gata, som stryker förbi residensbyggnadens norrgavel.

Vidare skulle landshövdingpostens framtida innehavare lösas från den tyngande skyldigheten att »uppsätta» en så stor ämbetsvåning som den nuvarande. Även detta vore enligt min uppfattning en avgjord fördel. Det begränsar i hög grad möjligheten att finna lämpliga landshövdingar, om endast förmögna personer kunna tänka på att mottaga uppdraget. Det bör vara dugligheten ensam och inte sådan jämte rikedom, som kvalificerar för detsamma.

Slutligen komme säkerligen den här förordade lösningen att ställa sig åtskilligt billigare än den av Kungl. Maj:t föreslagna. Det är att märka, att residensvåningen vid den nuvarande landshövdingens förestående avgång måste undergå en mycket omfattande — redan »ådömd» — reparation. Om då med denna förbindes den ominredning, som naturligtvis erfordras för att lokalen skall bli lämpad för landskansliet, så torde tillökningen i kostnaden därigenom inte bli synnerligen stor. I varje fall kan det tagas för givet, att räntan på den summa, som därför måste utgivas tillsammans med ett skäligt hyresbidrag till landshövdingen, rätt avsevärt komme att understiga annuiteten på de 300,000 kronor, som Kungl. Maj:ts tillbyggnadsförslag beräknats betinga.

Endast en vägande invändning synes kunna göras mot det här framförda förslaget, nämligen att ett landshövdingen beviljat hyresbidrag inte ger någon säker garanti för att han under nuvarande förhållanden kan erhålla lämplig bostad. Denna invändning torde dock inte allt för mycken vikt böra tillmätas, då ju i andra län för närvarande hyresbidrag utgå till landshövdingen och då, som förut framhållits, det bör räknas

som en vinst, om residenshållningsskyldigheten bortfaller från ämbetet. Men en viss vikt har invändningen givetvis, och det har därför varit angeläget för dem som särskilt ivra för det här berörda förslaget att om möjligt kunna förtaga dess verkan. Deras bemödanden ha närmast tagit sig uttryck i undersökningar, huruvida undre våningen i det Karlstads stad numera tillhöriga gamla herresätet Växnäs, beläget på 10—15 minuters gångväg från residenset, skulle kunna förvärvas till bostad åt den nya landshövdingen. Denna våning nyinreddes och beboddes på sin tid — för omkring 20 år sedan — av landshövding Malmborg, ställetts siste enskilde ägare, och den skulle säkert mycket väl fylla alla rimliga anspråk. Det har också förväntats, att den skulle bli ledig nästa 1:sta oktober, men stadens drätselkammare, som omhänderhar dess förvaltning, har på förfrågan förklarat sig villig att uthyra våningen till den nya landshövdingen, om den kan göras ledig, vilket dock ännu är ovisst. Före motionstidens utgång har denna viktiga sida av saken sålunda inte kunnat klargöras, men det torde finnas förhoppning, att den längre fram skall kunna ordnas, och under alla förhållanden har det ansetts angeläget, att möjligheten till frågans lösning i den riktning, som här angivits, hålles öppen.

Skulle det så visa sig, att det här framförda uppslaget kan fullföljas, så torde det bli en lätt sak för vederbörande utskott att från byggnadsstyrelsen inhämta, vilka jämkningar i dess tidigare framlagda påbyggnadsförslag eventuellt erfordras för andra våningens del; dessa jämkningar kunna antagas bli så obetydliga, att förslaget i denna del huvudsakligen kan användas oförändrat. Nämnda styrelse skall också säkerligen vara villig att tillhandagå med alla erforderliga detaljupplysningar och beräkningar.

På grund av vad sålunda anförts tillåter jag mig hemställa,

att riksdagen med avslag på Kungl. Maj:ts framställningar under punkt 42 av 6:te huvudtitel i årets statsverksproposition och punkt 8 i propositionen om tilläggsstat till riksstaten för 1921 måtte besluta sådan ombyggnad av länsresidenset i Karlstad, att dess övre våning inredes till lokal åt landskansliet och att dettas förra lokal upplåtes åt länets lantmäterikontor samt att i samband därmed i stället för bostad åt den under

Motioner i Andra kammaren, Nr 90.

innevarande år befattningen tillträdande nye landshövdingen anvisas ett till erforderligt belopp bestämt hyresbidrag.

Stockholm den 21 januari 1921.

L. J. Carlsson-Frosterud.

I motionen instämma:

Carl Ros.

Valfrid Eriksson.

Herman Norling.

J. P. Igel.
